

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 77.

Anden Session.

32te Møde.

Lørdagen den 23de November.

(Fortsat).

Beskyldning: Jeg har tilladt mig at anmode det ærede Thing om, at der i 4de Afstemningspunkt skulde finde en Deling Sted, saaledes at der først blev afstemt, om Ordet kunde i 3die Linie skulde gaae ud, og derefter, om Forslaget med dette Ord. Det har nemlig forekommet mig, at de to forskjellige Meninger, som staae imod hinanden, nemlig om den 4de Klasse af de ved Toldvæsenet ansatte Bestillingsmænd skulde være pensionsberettigede, eller ikke, nærmest vilde finde deres Afgjorelse ved, at en saadan Afstemning fandt Sted. Man har nemlig paaberaabt sig, at de burde være for en Deel pensionsberettigede, og at de derfor maatte udnævnes af Kongen. Det forekommer mig rigtigt nok, at derved finder et Slags Afvigelse Sted med Hensyn til, hvorledes disse Bestillingsmænd rettest bør være at behandle med Hensyn til deres Stilling i Staten. Jeg maa nemlig aldeles være enig med den høitagtede Finantsminister i, at de ikke kunne antages paa anden Maade, end saaledes, som nu skeer, og at de derfor ikke bør være egentlige Embedsmænd. Nu forekommer det mig dernæst med Hensyn til Pensionsloven, at det var rigtigst, at man undgik strax at komme i et Slags Afvigelse derfra, og jeg troede, at det kunde opnaaes derved, at man, istedetfor at tillægge den 4de Klasse Pension, tillagde dem Berettigelse til Understøttelse af Ministeriets Understøttelseskasse. Derved opnaaede hele Classen en Berettigelse, som vistnok maa være den af den yderste Betydning, og man undgik paa den anden Side at gjøre dem til Kongelige Embedsmænd, hvilket man dog antager, at de ikke passende

kunne være. Med Hensyn til, at det derved kunde synes, at man bebyrdede Statskassen mere end efter det Forslag, som er stillet af det ærede Udvalg, der har foreslaaet, at kun 200 af dem skulde være pensionsberettigede, da maa jeg gjøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører selv har erindret, at der neppe paa een og samme Tid vil være pensioneret mere end Fjerdedelen af det hele Antal, og at altsaa ved at tillægge den hele Klasse Ret til denne Understøttelse vil dog kun en Fjerdedeel af det hele Antal eller omtrent 100 nyde saadan Understøttelse, og som Folge deraf vil denne Berettigelse ikke yderligere bebyrde Finantskassen. Man har dernæst indvendt, at det ikke vilde være rigtigt at foreskrive den Bestemmelse, at Vedkommende skulde have staaet 10 Aar i Statens Tjeneste. Det forekommer mig derimod, at, naar man vil gaae ind paa at sikke den hele Klasse en saadan Understøttelse som den, man herved kommer til at sikke den, saa maa det tillige anses for rigtigt, at der tages en Bestemmelse om, efter hvilke Regler denne Understøttelse skal finde Sted, og jeg troer, at, naar disse Betjente have vist i 10 Aar, at de have røgtet deres Tjeneste saaledes som Staten og Ministeren fordrer, saa har man af den Garantie, som kan forlanges, og saa risquerer man saa godt som Intet ved at tilstaae dem denne Berettigelse til Understøttelse.

Jeg maa være aldeles enig med den høitærede Finantsminister i, at det har sine store Vanskeligheder med saadanne Ansættelser, selv om der anvendes den største Samvittighedsfuldhed; der kan dog lettelig indløbe et Feilgreb og En eller Anden blive ansat, som Staten ikke kan være tjent med; men dette forekommer mig ikke at kunne stiges, naar en saadan Mand har tjent Staten i 10 Aar til den